

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 421/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. L., M., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co/467/2006 zo 6. februára 2008 a rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 12 C 189/2004 z 21. septembra 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. apríla 2008 doručená sťažnosť Ing. P. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského

súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co/467/2006 zo 6. februára 2008 a rozsudkom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 C 189/2004 z 21. septembra 2006.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta administratívny postup orgánov Slovenskej republiky, a to najmä Sociálnej poisťovne a následne súdov Slovenskej republiky. Postup a rozhodnutie namietaného okresného súdu i krajského súdu považuje za neobjektívne a neodôvodnené, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Sťažovateľ pomerne detailne popisuje svoj postup pri uplatňovaní si práv pred orgánmi Slovenskej republiky, avšak len ťažko vyvodiť záver, ako majú byť označené ústavné práva porušené. Sťažovateľ napríklad o rozhodnutí krajského súdu, ktoré je napádané, uvádza:

„Prekvapilo ma, že v odôvodnení rozsudku – príl. Č. 19 – Krajského súdu v Košiciach zo dňa 6. 2. 2008 č. 5 Co/467/2006 – 329 (str. 7) je spomenuté správnym súdom preskúmané rozhodnutia a medzi nimi i sp. zn. 5 Sd 117/2007, avšak ani slovo o tom, že toto konanie je de facto pokračovaním v tej dobe jediného právoplatného a vykonateľného rozsudku zo dňa 28. júna 2007 sp. zn. 3 Sd 180/2006 – 33.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd na základe jeho sťažnosti vyslovil nálezom porušenie označených práv v predmetnom konaní a slobôd rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co/467/2006 zo 6. februára 2008 a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 C 189/2004 z 21. septembra 2006 a zrušil ich a vec vrátil na ďalšie konanie.

Zároveň sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom prikázal Sociálnej poisťovni odstrániť *„vady vo všetkých rozhodnutiach a kontrolných zostavách“*.

II.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 54/06, III. ÚS 314/06).

Podstatou námietok sťažovateľa je to, že vidí nezákonnosť postupu všeobecných súdov pri rozhodovaní vo veci v tom, že nesprávne posúdili skutkový stav pri započítaní pohľadávky, ktorú má sťažovateľ voči Sociálnej poisťovni. Následne cíti nespravodlivosť s rozhodnutím všeobecných súdov a poukazuje aj na zdĺhavosť riešenia jeho problému so starobným dôchodkom, ktorý trvá podľa názoru sťažovateľa 11 rokov.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na

kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že uvedeným postupom súdov Slovenskej republiky neboli porušené základné práva sťažovateľa tým, že príslušný súd nerozhodol v súlade s právnym názorom sťažovateľa. Ústava negarantuje právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka konania. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom štátneho orgánu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd dodáva, že navrhovateľ nerešpektuje postavenie ústavného súdu ako orgánu ochrany ústavnosti, keď obsahom návrhu ho stavia do pozície bežnej prieskumnej inštalácie všeobecného súdu, ktorý má rozhodovať o „započítateľnosti jeho pohľadávok a pod.“.

Ústavný súd dodáva, že taktiež nevidí porušenie ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože súdne konanie trvalo od októbra 2004, teda bolo právoplatne skončené približne po troch rokoch a šiestich mesiacoch, čo je zlučiteľné s konformným výkladom nielen tohto práva, ale aj s judikatúrou ústavného súdu či štrasburského súdu

Tiež treba zdôrazniť, že k porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy podľa povahy sporu ani nemohlo dôjsť, pretože súdy sa jeho nárokom zaoberali v dvoch inštanciách po sebe.

Vzhľadom na to, že ústavný súd nevidel porušenie ústavou zaručených práv a slobôd sťažovateľa, a skutočnosť, že sa nestotožňuje so závermi najvyššieho súdu, nemôže

zakladať odôvodnenosť sťažnosti podanej ústavnému súdu, preto ústavný súd návrh sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde bez ústneho pojednávania a bez prítomnosti účastníkov a ustanovenia advokáta odmietol ako zjavne neopodstatnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2008